

στῶν ἡμῶν θ' ἀπέστεργε νὰ ἀναλάβῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὰ πριγκιπικά καθήκοντα ἐπὶ τοιαύτῃ ἀμειδίῃ. Ἄλλ' ἡ ἀπλὴ παραβολὴ τῶν τακτικῶν ἐξόδων τοῦ πριγκίπου πρὸς τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ πείθει ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολικοὶ οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοί. Ὁ πριγκίψ ἔχει βάρη διαρκῆ, ὅποια δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ χωρὶς νὰ ἐκπέσῃ ἠθικῶς εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑπηρετῶν του.

Ὁ πριγκίψ ἔχει τρεῖς κατοικίας ἐν Λονδίῳ, τῶν ὁποίων μόνον τὰς οἰκοδομὰς συντηρεῖ τὸ κράτος. Ἐχει δὲ καὶ δύο ἄλλας ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Ναρτλὴ καὶ ἐν Σκωτίᾳ, τὰς ὁποίας συντηρεῖ ἐξ ἰδίων. Παρασιωπῶμεν τὸ πλῆθος τῶν ἡνιόχων, τῶν θαλαμηπόλων, τῶν κυνηγοφύλακων, τῶν ἰχθυετῶν, τῶν θυρωρῶν καὶ λοιπῶν οἰκετῶν, οἵτινες εἶνε ἀναγκαῖοι πρὸς συντήρησιν τῶν ἀνακτόρων τούτων, καὶ ἀναφέρομεν μόνον τὸ ἀνώτερον προσωπικόν.

Ὁ πριγκίψ ἔχει ἓνα θησαυροφύλακα, ὁ ὁποῖος ἔχει βαθμὸν ἀντιστρατήγου· τρεῖς θαλαμηπόλους, τέσσαρας τακτικούς ἵπποκόμους καὶ ἐξ ἀναπληρωτικούς ἵπποκόμους, ἓνα ἰδιαίτερον γραμματέα, ἓνα βιβλιοφύλακα, τρεῖς ἐπιμελητὰς τῶν κτημάτων του, ἓνα ἱερέα τακτικῶν καὶ τρεῖς ἐπιτίμους, τρεῖς τακτικούς ἰατροὺς καὶ πέντε ἐπιτίμους, τρεῖς χειρουργοὺς τακτικούς καὶ ἓνα ἀναπληρωτικόν. Ἐπὶ πλέον ἔχει καὶ ἓνα μισθωτὸν ὀδοντοιατῶν.

Προσθέσατε εἰς τὰ τεράστια αὐτὰ βάρη τὰ διάφορα δῶρα τὰ ὅποια δίδει, καὶ τὰς δαπάνας εἰς ἃς ὑποβάλλεται καὶ μόνον ἐπὶ τῇ καταθέσει τοῦ θεμελίου λίθου τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, καὶ θὰ ἐννοήσητε πῶς, μετὰ τόσα εἰσοδήματα, ὁ πριγκίψ τῆς Οὐαλίας εἶνε κατάχρεως.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Διήγημα

Α'.

Μετὰ τέσσαρας ἐβδομάδας ὤφειλον νὰ ὑποστῶ τὰς ἐξετάσεις μου, ἐξ ὧν ἐξηρτάτο ἡ ὑπαρξίς μου· διὸ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ μελετῶ ἀδιακόπως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ τῆς νυκτός. Ὡς ἐξ ἐπιμέτρου δὲ συνέβη καὶ δυσάρεστον τι ἐπεισόδιον, ὅπερ μοῦ ἀφῆρσεν οὐχὶ ὀλίγας ὥρας τοῦ πολυτίμου χρόνου. Ὑπεχρεώθην δὴλα δὴ ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης μου νὰ μετοικήσω, καὶ ἔπρεπε νὰ ζητήσω ἄλλην κατοικίαν. Καὶ ἦτο μὲν πράγματι τοῦτο ὀχληρόν, ὅτι νῦν μάλιστα ἐγένετο ἀνάγκη μετακομίσεως, ἀλλ' ἐσκέφθην, ὅτι οὐχὶ ὀλίγον θὰ διευκολυνόμην ἐν τῇ μελέτῃ μου ἀλλαχού κατοικῶν· διότι κάτωθεν τοῦ δωματίου μου ἐν τῷ πρώτῳ πατώματι ἐκρούετο καθ' ἑκάστην κλειδοκύμβαλον. Καὶ ἐφαίνετο μὲν ὁ κλειδοκυμαλίζων ἀληθῶς ἐξοχος τεχνίτης, ἀλλ' ἕνεκα τούτου ἀκοιβῶς ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀκροώμενος παρηκολούθουν μετὰ προσοχῆς. Εὐνόητον δ' εἶναι, ὅτι οὕτω δὲν μοι ἦτο δυνατόν νὰ παραδοθῶ εἰς συστηματικὴν μελέτην· διότι, καθ' ὅν χρόνον ἡ ψυχὴ μου διὰ τῆς μαγείας τῶν τῶνων ἀνυψοῦτο καὶ μετεωρίζετο μακρὰν εἰς ἄλλον

κόσμον, δὲν ἤμην εἰς θέσιν νὰ ἐκδιᾶσω τὸ πνεῦμά μου πρὸς ἐργασίαν. Διὰ τοῦτο δ' ἐφρόνουν, ὅτι ἡ μετοικίσις ἐμελλε νὰ μοι ἀποβῇ ὠφέλιμος.

Ἦρχισα λοιπὸν ἀναγινώσκων τὰς ἀγγελίας τῶν ἐφημερίδων πρὸς εὔρεσιν καταλλήλου δωματίου. Στάσου! εἶπον καθ' ἑμαυτὸν μετὰ χαρᾶς. Αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ θέλω. Ἐνοικιάζεται δωμάτιον εἰς ἔντιμον καὶ φιλήσυγον κύριον· ἡ μουσικὴ ἀπαγορεύεται. Αὐτὸ εἶναι λαμπρόν· ἐδῶ θὰ εὔρω ἡσυχίαν. Ἐπεσκέφθην ἀμέσως τὸ δωμάτιον, ὅπερ ἀνταπεκρίνετο πληρέστατα εἰς τὰς ἐπιεικεῖς ἀπαιτήσεις μου, καὶ ἀντὶ μετρίας τιμῆς ἔλαβον αὐτὸ ὑπ' ἐνοίκιον. Ἠρώτησα ἂν ἀπαγορεύεται τὸ κλειδοκύμβαλον ἐν τῇ οἰκίᾳ. «Μάλιστα εἶναι ἀπαγόρευσις τοῦ ἰδιοκτήτου», μοι ἀπεκρίθησαν. Ἐσυμφώνησα μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας νὰ λάβω κατοικίην τοῦ δωματίου καὶ ἀπῆλθον.

Ὅτε νῦν εἶχον τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἤκουον πλέον τὸν ὑπὸ τὸ δωμάτιόν μου κλειδοκυμαλίζοντα, ἠσθάνθην ἐγκάρδιον ἐπὶ τούτῳ λύπην. Ὡς, ἡτό τι ἐξαίσιον! Ἄφ' ἧς ἡμέρας ἐγενόμην φοιτητής, οὐδέποτε ἔλαβον καιρόν, νὰ προσευχηθῶ. Ἀλλὰ καθ' ὅν χρόνον ἠκροώμην τοῦ θαυμασίου μουσικοῦ, ἀνεπαίσθητως πῶς ἀπεσπάτο ἡ ψυχὴ μου τοῦ κόσμου τούτου καὶ ἀνίπτατο πρὸς τὴν ἀρχικὴν πηγὴν ἐκείνου, ὅπερ ὡς θεῖόν τι παρίσταται ἡμῖν.

Εἶχον ἤδη ἐγκαταστῆ ἐν τῷ νέῳ δωματίῳ μου, ὅπερ ἔκειτο ἐπὶ ἡσύχου ὁδοῦ, ἀπηλλαγμένης τοῦ ἐκ τῶν ἀμαξῶν θορύβου καὶ τῶν λοιπῶν φωνῶν. Καθίσας παρὰ τὸ γραφεῖόν μου ἐβουθίσθην ταχέως εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς ἐναίσιμου διατριβῆς μου. Ἄλλ' ὦ Θεέ μου! — Ἐν τούτοις εἶναι μουσικὴ — καὶ ἡ οἰκοδέσποινα μὲ διεβεβαίωσεν, ὅτι ἡ μουσικὴ — ὦ Θεέ μου! μὰ εἶνε ἀνυπόφορον. — Ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἐχορδίζετο ἐπὶ πέντε, δέκα, δεκαπέντε λεπτὰ κίθαρις (Zither). Καὶ ἂν ὀλόκληρον βασίλειον μοι ἔτασσον ὡς βραβεῖον, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γράψω πλέον λέξιν. Ἠγέρθην καὶ ἤρχισα φωνάζων καὶ ἐπιπλήττων. «Ἡ κυρία σου μοι εἶπεν, ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ἀπαγορεύεται ἡ μουσικὴ!» Εἶπον ἐν ὀργῇ πρὸς τὴν ὑπηρετοῖαν. — «Μάλιστα», ὑπέλαβεν ἐκείνη. — «Καὶ τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸ ἐδῶ πλησίον μου;» — «Ἡ Δωροθέα γυμνάζεται εἰς τὴν κίθαριν», ἀπεκρίθη. — «Εἶναι ἀνυπόφορον!» εἶπον ἐγὼ διαμαρτυρούμενος. — «Θὰ συνειθίσητε», εἶπεν ἡ ὑπηρετοῖα γελῶσα καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν ἐγυμνάζετο ἡ Δωροθέα τὸ τέλος βραχυχορονίου τινὸς στροβίλου φα σολ λα ρε σολ λα καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐκτελοῦσα αὐτὴν βαθυμῆδον ταχύτερον καὶ ἐκάστοτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑψηλῆς θέσεως. Κατελήφθην ὑπὸ μεγίστης ἀπελπισίας ὡς ὑπὸ πυρετοῦ, αἰσθανόμενος πραγματικούς νευρικούς πόνους ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων μου. Ὅπως δ' ἀπκλαγῶ τῆς βραχυ-

στικῆς ταύτης τιμωρίας ἔλαβον εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν μου, ὅτε ἐπὶ τέλους ἡ ἀκάματος Δωροθέα παρελθούσα τὸ ἐπικίνδυνον χωρίον ἠνοιξεν ἐλευθερον δρόμον ἐπὶ τοῦ ὄργάνου καὶ ἀγαλλομένη τρόπον τινὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἤρχισεν ἐκ νέου ἐπαναλαμβάνουσα ἐξ ἀρχῆς τὴν ἄσκησιν. Ἡ κιθαρίστρια ἔχει καὶ ἐπιμονὴν καὶ ἐπιμέλειαν, ἀλλὰ τίς ἄρα γε εἶναι καὶ ποία ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς μορφή; Ἐρριψα τὸν πῖλόν μου ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ καθίσας ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω ἐκ νέου τὴν ἐργασίαν μου, ἀλλ' ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον ἐν ᾧ οἱ δακτυλοὶ μου ἀνεπαύοντο ἀκίνητοι ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀνεστέναζον καὶ κατηρώμην, ἐν ταύτῳ δὲ ἰδρῶς περιέριπτε τὸ μέτωπόν μου. Τέλος πάντων ὁ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ κλαυθμυρισμὸς κατέπαυσεν ἐν ὀξυτάτῃ συμφωνίᾳ. Καὶ ἡσυχία μὲν νῦν ἐπεκράτει, ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ μονότονος στρόβιλος παρέμενεν εἰσέτι ἐνκυλὸς ἐν τῇ ἀκοῇ μου.

Τὴν ἐπιούσαν συνήντησα ἐπὶ τῆς κλίμακος κορασίδα ὑψηλὴν τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνήν, ἔχουσαν μακροὺς καὶ ὅλως ἐστερημένους χάριτος τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας. Τὸ ἄχρουν καὶ γωνιωδὲς αὐτῆς πρόσωπον ἦτο σχεδὸν ἄφαντον πρὸ τοῦ ρωμαντικοῦ ἀναστήματος. Προσέβλεψά με δ' ἐπὶ στιγμὴν διὰ τῶν ὠραίων γαλανῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς παρήλθεν ἐν τάχει. Ἀκολουθήσας αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός με παρετήρησα, ὅτι μακρὰ καὶ πυρρόχροους πλεξίς κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν νώτων. Ἦτο ἄρα γε ἡ Δωροθέα; — Ναι, αὐτὴ ἦτο, ὡς ἀμέσως ἐβεβαιώθην. Αὐτὴ ἦτο ἡ καταβασανίζουσα με ἐρυθρὰ στρίγλα. Ὅσακις δ' ἔκτοτε συνήντων αὐτὴν, τὴν ἠτένιζον μετὰ μίσους ὑπερτάτου καὶ τὰ χεῖλη μου ἐψιθύριζον ἄρας, ἐν ᾧ ἐκείνη ἐξ ἐναντίας με προσέβλεπε μειδιῶσα. Δὲν δύναμαι μὲν ἀκριβῶς νὰ εἶπω, ἂν τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ἀθωότητα ἢ μοχθηρίαν προσέδιδεν, ἀλλὰ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἐγὼ κατελαμβάνομαι ὑπὸ μίσους, ὅσακις ἐκείνη ἐμειδίᾳ. Μὴ ἀνεχόμενος δὲ πλέον τὴν φοβερὰν ταύτην τυραννίαν ἐξέφρασα εἰς τὴν οἰκοδόποιαν ἔντονα παράπονα, ἅτινα ταχέως ἀποκατέστησαν τὴν δέουσαν ἡσυχίαν ἐν τῇ κατοικίᾳ μας. Ὅσακις δὲ νῦν συνήντων τὴν Δωροθέαν, ἐγὼ μὲν ἐμειδίω, ἐκείνης δὲ οἱ ὠραῖοι γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἀνεφλέγοντο ἐν ὀξυτάτῃ ὀργῇ ἀτενίζοντες πρὸς ἐμέ.

Τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις μου ὑπέστην λαμπρῶς. Τὸ ὑπόλοιπον δὲ τῆς περιουσίας μου ἔδωπάνησα εἰς ταξίδια, καὶ ἔτη τινὰ διέτριψα ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Βερολίνῳ πρὸς ἄσκησιν. Ὅτε ἐπανῆλθον διωρίσθην ἀμέσως βοηθὸς ἰατρὸς τοῦ περιφήμου Διδόρφου, καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς καὶ ὀφθαλμολογίας, ὅστις τότε ἐν ταύτῳ ἦτο καὶ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου. Ἐνταῦθα δ' ἐνόησα ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι εὐρὺ στάδιον ἠνοιγέτο πρὸς πρακτικὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

«Ἐχομεν τώρα σπάνιον τι καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον περιστατικόν»· μοὶ εἶπεν ὁ καθηγητὴς Διδόρφου, «ἐντεῖνῳ πάσας τὰς διανοητικὰς δυνάμεις μου, πάσας τὰς ἐπιστημονικὰς μου γνώσεις, ἀλλ' εἶμαι ἀπαρηγόρητος, διότι ἀμφότεραι σκληρῶς με παραιτοῦσι. Καθ' ὅλον τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματός μου οὐδὲν τοιοῦτον μοὶ συνέβη, ἀλλὰ — θὰ ἰδῆτε ὑμεῖς ἰδίῳις ὄμμασιν.»

Εἰσῆλθόμεν εἰς ἀποκεχωρισμένον τι δωμάτιον τοῦ θεραπευτηρίου, ἐν ᾧ εὕρισκετο νεαρὰ κόρη, εὐγενῆς καὶ ἐρασμία τὴν μορφήν. Ἐὰν χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου μετὰ τῆς λευκοτάτης χροίας αὐτοῦ μοὶ ἦσαν γνωστά· διὸ προσεπάθουν ν' ἀναμνησθῶ πού τὴν νέαν ἐκείνην εἶδον. «Δεσποινὴς Δωροθέα» εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ καθηγητὴς, «σήμερον σὰς φέρω νέον πεπαιδευμένον ἰατρὸν, τὸν διδάκτορα Γροινάρδ, ὅστις θὰ ἐξετάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς σας. — Ἡ δεσποινὴς Λέρχενφελδ», προσέθηκε στραφεὶς πρὸς με καὶ συστήσας τὴν νεανίδα. Τότε ἀμέσως ἐνεθυμήθην πού εἶχον ἰδῆ τὴν φυσιογνωμίαν ἐκείνην. Ἦτο ἡ κιθαρίστρια Δωροθέα.

Ὁ καθηγητὴς μοὶ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ἡ κόρη αἴφνης ἀπώλεσε τὴν ὄρασιν καὶ ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη διατελεῖ ὑπὸ τὴν νοσηλείαν αὐτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν ὠραῖοι, λαμπροὶ καὶ δὲν ἐπόνουν. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν συνεκροτήσαμεν ὁ καθηγητὴς καὶ ἐγὼ μακρὸν συμβούλιον. Στραφεὶς μετὰ τοῦτο πρὸς τὴν Δωροθέαν ἀπέτεινα διαφόρους μακρὰς ἐρωτήσεις. «Ὅτε δὲ παρ' αὐτῆς ἔμαθον, ὅτι ἡ μήτηρ τῆς πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους εἶχεν ἀποθάνῃ, μεγίστην ἠσθάνθην λύπην· διότι ἀμέσως ἐφαντάσθην, ὅτι ἡ Δωροθέα ἐν τῷ ἄνθει τῆς ηλικίας ἦτο νῦν ἀπωφανισμένη καὶ ὅλως ἀπομεμονωμένη. Ἡ ἄλλοτε τόσον δυσειδὴς νεανὶς εἶχε τελείως μεταβληθῆ γενεομένη εὐειδαστάτη. Ἡ περικαλλῆς κεφαλὴ μετὰ τῆς χρυσοειδοῦς κόμης ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν μου. Ἦμην ἰατρὸς ψυχῆ τε καὶ σώματι παραδεδομένος εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἥτις μοὶ ἦτο ἱερά. Ὡς δ' ὁ καθηγητὴς, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀπομακρύνω τὸ σπάνιον τοῦτο συμβάν ἐκ τοῦ κύκλου τῶν διανοημάτων μου. Ἐμελέτων, ἐσκεπτόμην, διεννοοῦμην, ἀλλ' αἱ γνώσεις μου εἶχον προσκρούσῃ εἰς ὑψηλὸν τι πυργοειδὲς τεῖχος, ὅπερ οὐδεὶς τῶν συναδέλφων μας κατώρθωσε νὰ ὑπερβῇ. ὦ! πόσον ἐλυπούμην τὴν κόρην καὶ πόσον ἠσθάνομην ἑμαυτὸν ἀφωσιωμένον εἰς αὐτήν. — Ὁ καθηγητὴς Διδόρφου ἀκάματος ὦν ἐδοκίμασε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ἔστω καὶ ἐλαχίστην τινὰ προσδοκίαν ἐπιτυχίας· ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπέβησαν μάταια.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον καὶ ἐγὼ προσεβλήθην ὑπὸ βαρείας νόσου. Ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ἐκοιτόμην παθὼν ἐκ σφοδρᾶς περιπνευμονίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπηλλάγην διὰ τῶν μέχρι θυσίας πε-

ριποιήσεων τῆς μητρός μου, ἥτις ὡς σωτὴρ ἄγγελος ἐν πάσῃ σπουδῇ ἤλθε πλησίον μου. Ὅτε δὲ τελείως ἔθεραπεύθην, τὸ ἰατρικὸν συμβούλιον μοι ἐπέβαλε ν' ἀναχωρήσω ἀνυπερθέτως εἰς Νίκαιαν.

Περὶ τῆς δυσμοίρου Δωροθέας οὐδὲν ἤκουσα καὶ ὀφείλω πρὸς αἰσχρὰς μου νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἶχον ἐξαλείψῃ αὐτὴν ὀλοτελῶς ἐκ τῆς μνήμης μου. Ἐν Νικαίᾳ εἶχον σύστασι πρὸς ἰατρὸν τινα, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετήρχετο ἐκεῖ τὸ ἐπάγγελμα εὐδοκίμως. Ὁ διδάκτωρ Φαλκενβέργ — οὕτως ὠνομάζετο — διετέθη εὐμενέστατα πρὸς με καὶ με προσεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἰατροῦ ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐρασιμωτατῆς καὶ σεμνῆς δεσποίνης, ἐκ θυγατρὸς, ἀνεπτυγμένης τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐκ δεκαετοῦς παιδίου. Ἡ θυγατὴρ αὐτοῦ, ἡ δεσποινὶς Φλώρα, ἦτο μικρόσωμος μὲν ἀλλὰ χαριτόβουτος καὶ ζωηρὰ μελαγχροινὴ. Διὰ τῆς εὐθυμίας δ' αὐτῆς εἴλκυσε τὴν συμπάθειάν μου ταχέως, καὶ περιέβαλεν ἰσχυρὰς ἀλύσεις τὴν καρδίαν μου, ἥτις ἕως τότε οὐδὲν εἶχε ποθῆσθαι. Ἄν δὲ συνέβαινε νὰ μὴ ἴδω αὐτὴν ἡμέραν τινα, ἐνόμιζον ὅτι τὸ πᾶν μοι ἔλειπεν, ὅτι μεγίστην ἀπώλειαν ὑπέστην. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, πρὶν ἢ παρέλθωσι μῆνές τινες, ἠγάπησα περιπαθῶς αὐτὴν, οὐδὲν δὲ μ' ἐκόλυσε νὰ υποβάλω αἰτήσεις πρὸς γάμον. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι δὲν εἶχον καταστῆ ἔνδοξος ἀκόμη, ἀλλ' ἤμην νεκρὸς ἰατρός, προικισμένος διὰ μεγάλων ἀρετῶν, ὡς συνείθιζε νὰ λέγῃ ὁ διδάκτωρ Φαλκενβέργ· καὶ ἂν δὲν εἶχον χρῆματα, ἀλλ' οὐχ ἦττον λαμπρὸν μέλλον με ἀνέμενε κατὰ τὰς προρρήσεις τοῦ ἐπιδόξου πενήτερός μου. Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων ἐβάρυνεν εἰς τὴν πλάστιγγα ἦτο ὁ περιπαθὴς ἔρωσ, ὃν ἔτρεφε πρὸς ἐμὲ ἡ Φλώρα. Ἐν Νικαίᾳ λοιπὸν ἄνευ ἀναβολῆς καὶ ἐνδοιασμοῦ ἐτελέσθη ἡ στέψις ἡμῶν, μεθ' ἣν εὐδαιμονέστατοι ἐγὼ καὶ ἡ Φλώρα μετέβημεν εἰς τὴν πατρίδα. Ταχέως δ' ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀπέκτησα εὐρυτάτην πελατείαν. Ἡ σύζυγός μου παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς ὡς γαμήλιον δῶρον σπουδαῖον χρηματικὸν κεφάλαιον· διὸ ἠδυνάμεθα νὰ διάγωμεν βίον ἐλεύθερον καὶ ἄνετον. Εἶχον ἰδίαν οἰκίαν, λαμπρὸν ὄχημα, εἰς δὲ τοὺς ἀσθενεῖς, οἵτινες ἤρχοντο πρὸς με ἐν ὀρισμένη ὥρᾳ, εὐπρεπῆς ὑπρέτης ἐν στολῇ ἤνοιγε τὰς θύρας εἰσάγων αὐτούς. Καὶ τῷ ὄντι κατεῖχον νῦν τῆς Ἀμαλθείας τὸ κέραν, διάγων εὐδαίμονα ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν βίον. Εἶχον θέσιν ἀξιόλογον, ἀπῆλλαγμένην πάσης ἐνοχλητικῆς μερίμνης καὶ ἔζων ἐν μεγίστῃ ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου μου, ἥτις μόνον ἐν ἐλάττωμα εἶχε, τὸ τῆς ζήλοτυπίας.

Ὅσακις νέαι κυρίαὶ ἤρχοντο νὰ ζητήσωσι συμβουλὴν καὶ βοήθειαν παρ' ἐμοῦ, ἡ Φλώρα κατετρέχετο ὑπὸ τυραννικῶν βασάνων καὶ ἔκλαιεν ὡς μικρὸν παιδίον. Ἄν δ' ἐγὼ ἐδυσφόρουν ἐπὶ τούτῳ

καὶ ἐπέπληττον αὐτὴν παραπονούμενος, ὅτι οὕτω καιρίως με προσβάλλει, θεωροῦσα με ἀνάξιον ἐμπιστοσύνης, τότε καὶ ἐκεῖνη ἤνοιγεν ἐπὶ τινα ὥραν τὸ ὠραῖον στόμα μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης καὶ εἶτα ἐσίωπα. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ μ' ἐπλησίαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔβαλλε τοὺς στρογγύλους καὶ μαλακοὺς βραχίονας περὶ τὸν λαιμόν μου καὶ ἐθώπευεν ἐλαφρῶς τὴν κόμην μου, μέχρις οὐ ἀπέσπα ἐν μειδιάμαί μου. Τότε με ἐφίλει λέγουσα, ὅτι ἐπεθύμει νὰ εἶναι εὐμορφοτέρα, ἢ, ὡς ἀπαξ ἐν παραφορᾷ κνεφύνησεν, νὰ μὴ βλέπη τίποτε, νὰ εἶναι τυφλή. Τυφλή! ὦ, μετὰ πολλὸν χρόνον καὶ μακρὸν παρέστη νῦν πάλιν ἐν τῇ ψυχῇ μου αἴφνης ἡ εἰκὼν τῆς Δωροθέας. Τί ἄρα γὰρ ἐγένετο; Αὐθημερὸν ἐπισκεφθεὶς τὸν ἰατρὸν Διδόρφ, ἐζήτησα παρ' αὐτοῦ πληροφορίας περὶ τῆς δεσποινίδος Λέρχενφελδ.

«Λυποῦμαι τῇ ἀληθείᾳ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει», ἀπεκρίθη ὁ καθηγητής. «Οὐδὲν ἠδυνήθην νὰ πράξω, πᾶσαι αἱ ἀπόπειραί μου ἐματαιώθησαν, καὶ πρὸς μεγίστην λύπην μου ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθην νὰ ἀπολύσω αὐτὴν τυφλήν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ δυσμοίρος κόρη ἦτο ἐν τῷ κόσμῳ ὅλως ἀπροστάτετος, ἄνευ μέσων καὶ πόρων, διωργάνωσα ὑπὲρ αὐτῆς ἔρανον, καὶ τὸ οὐχὶ ἀσήμαντον ποσόν, ὅπερ συνηθροίσθη, ἐνεχείρισα εἰς αὐτήν. Ἀλλὰ τί ἐγένετο μετέπειτα; — Οὐδὲν ἤκουσα πλέον. Ἐλησμόνησα αὐτὴν ὀλοτελῶς.» Ἡ τάλαινα Δωροθέα! Ὡραία ὡς εἰκὼν, νεαρωτάτη, ἀπροστάτετος, ἔρημος, τυφλή καὶ ἐγκαταλελειμμένη! Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης ἀθυμίας· οὐδέποτε εἶδον γυναῖκα, ἥς τὸ κάλλος ἦτο λαμπρότερον ἅμα καὶ σεμνότερον τοῦ τῆς πτωχῆς τυφλῆς κόρης.

Ἄλλ' ὅταν τις ἐντροπᾷ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, ὡς ἐγὼ τότε, δὲν ἐνθυμῆται ἐπὶ πολλὸν χρόνον τὰς τῶν ἄλλων δεινοπαθείας· παραδίδεται ὅλως εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ εὐθυμίας καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἡ εὐτυχία μου δ' ἔτι μάλλον ἐκορυφώθη, ὅτ' ἐγενόμην καὶ πατὴρ χαριεστάτου παιδίου. Ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἀνεστράφη ὁ τῆς εὐτυχίας μου τροχὸς καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἐπιγείου ὀλβιότητος κατεκρημνίσθη εἰς τὸ βαθύτατον βράθρον τῆς ἀνθρωπίνης ταλαιπωρίας. Ἡ προσφιλεστάτη μου Φλώρα παρὰ πάντα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ, ὅστις μετὰ λυσσαλέας ὁρμῆς ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἀδιαλείπτως ἐδεινούτο. Εἰς μάτην προσεκάλεσα τοὺς διασημοτάτους τῶν ἰατρῶν, ἵνα προσέλθωσι ἐπίκουροι εἰς τὴν πάσχουσαν σύζυγόν μου. Ὅτε ἐκυψά ἐπὶ τὴν πυρῆσσαν τῆς συζύγου μου κεφαλὴν, αὕτη δὲν με ἀνεγνώρισε πλέον. Δὲν εἶχον πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα. «Πρὸς τί λοιπὸν ἐσπούδασα!» ἐφώναζον κτυπῶν τὸ στήθος μου. «Ὅποια χλεύη τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεών μου! Ἀδυνατῶ νὰ ἀποσοθῆσω τὸν θάνατον. Πᾶσαι αἱ

σπουδαί μου, πάντες οἱ μόχθοι μου οἱ πολυτεῖς νῦν ἐκμηδενίζονται». Αἱ σκέψεις αὐταὶ ὀλίγου δεῖν ἐσάλεινον τὰς φρένας μου. Μετεχειρίσθησαν δὲ βίαν, ἵνα μὲ ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς φιλτάτης μου. Δὲν εἶχον πλέον οὐδεμίαν συναίσθησιν ἑαυτοῦ. Ὅτε δὲ συνήλθον καὶ ἡσθάνθην ἐκ νέου ἔτι ἰσχυροτέρην τὴν δυστυχίαν μου, τότε τὸ πᾶν ἦτο τετελεσμένον. Ἡ σύζυγός μου ἔκειτο ἐκεῖ νῦν ψυχρά, ξηρά, νεκρά ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς εὐδαιμονίας καὶ ἐν τῷ ἄνθει τῆς νεότητος.

(Κατὰ τὸ Γερμανικόν)

Ἐπειτα τὸ τέλος

A. ΜΑΛΤΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Αἰμοδαγῆς ῥοδακινέα

Εἰς Τεξὰς ὑπάρχει περίεργον φυσικὸν φαινόμενον, τὸ ἐξῆς: μεγάλη ἀγρία ῥοδακινέα, ἐξ ἧς ῥέει χυμὸς, ἔχων τὸ χρῶμα καὶ τὰ συστατικά τοῦ αἵματος εἰς ὅποιονδήποτε δὲ μέρος καὶ ἂν κόψη τις τὸ δένδρον, τὸ αὐτὸ ἔχει ἀποτέλεσμα. Οἱ βοτανικοὶ ὠμολόγησαν ὅτι ἀδυνατοῦσι νὰ ἐννοήσωσι τὴν ιδιότητα τοῦ δένδρου τούτου, ἢ ἄλλως ἐμορφῶως ἀποδίδουσιν εἰς χρωματισμένην τινὰ οὐσίαν τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται τὸ δένδρον καὶ ἢ ἀπορροφᾷ. Ἡ γνώμη αὕτη φαίνεται πιθανή, διότι κλάδοι κοπέντες ἐκ τοῦ δένδρου καὶ φυτευθέντες εἰς ἄλλο μέρος δὲν ἀπέκτησαν τὴν αὐτὴν ιδιότητα. Ὅλας ὁμοῦ πιστεῖται διαφόρους μύθους, τοὺς ὁποίους ἐπαναλαμβάνει, πάντες δὲ ἀναφέρουσιν αἰματηρὰς σκηνάς. Λέγεται ὅτι οὐδέποτε μαῦρος διαβαίνει πλησίον τοῦ δένδρου τούτου ἐν καιρῷ νυκτός, ὅποιανδήποτε ἀμοιβὴν καὶ ἂν ὑποσχεθῆ τις εἰς αὐτόν. Τὸ δένδρον εἶναι ἐν λαμπρᾷ καταστάσει καὶ ἔχει μέγεθος μεγαλειότερον τοῦ συνήθους.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ τῶν Λαπῶνων

Οἱ Λάπωνες ἔχουσι τὴν Ἁγίαν Γραφήν εἰς τὴν γλῶσσάν των, εἶναι δὲ περίεργον πῶς ἔργινεν ἢ μεταφράσις. Πρὸ 30 ἐτῶν θρησκευτικαὶ ταρχαὶ ἐξερράγησαν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Λαπωνίας. Μεταξὺ τῶν ταραξίων ἦτο καὶ τις ὀνομαζόμενος Λάρς Χαέτας. Κατὰ τὰς ταραχὰς ταύτας συνέβησαν πολλοὶ φόνοι, καὶ ὁ Λάρς μετὰ πολλῶν συντρόφων του συνελήφθη ὡς κατηγορούμενος. Ἀπεδείχθησαν ἔνοχοι, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, ὁ δὲ Λάρς ἕνεκα τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας εἰς ἰσόβια δεσμὰ. Οἱ δεσμοφύλακες καὶ ὁ ἱερεὺς τῶν φυλακῶν λυπούμενοι τὴν θέσιν τοῦ Λάρς ἀνεκούριζον αὐτόν. Ἐνεκα δὲ τῆς καλῆς του διαγωγῆς ἐκοπίασαν ὅπως τὸν διδάξωσιν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν. Εἰς τὸν Λάρς ἤρρασκεν ἡ Ἁγία Γραφή, τὴν ἀνεγίνωσκε καθημερινῶς καὶ ἐπὶ τέλους συνέλαβε τὴν τολμηρὰν ἀπόφασιν νὰ τὴν μεταφράσῃ εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν. Ἡ ἐργασία διήρκεσε πολλὰ ἔτη, διότι ὁ Λάρς δὲν ἦτο ἀρκούντως πεπαιδευμένος, ἢ δὲ γλῶσσα τῶν Λαπῶνων δὲν εἶναι ἀρκούντως πλουσία, ὅπως ἐκφράσῃ τις δι' αὐτῆς πᾶσαν ἰδέαν. Ἐπὶ τέλους τὸ ἔργον ἐτελείωσεν, ἢ Ἁγία

Γραφή μετεφράσθη καὶ ἐτυπώθη εἰς τὴν Λαπωνικὴν γλῶσσαν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τῆς ποιῆς ἐχαρίσθη εἰς τὸν Λάρς. Ἐξῆ ἔτι εἰς τὰ 1870, καὶ μολοντοὶ γέρων, ἦτο πάντοτε ἐνεργητικὸς καὶ πολὺ λάκις ἐχρησίμευσεν ὡς ὁδηγὸς περιηγητῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Ἐν Μήλῳ παρὰ τὴν θέσιν, ἐν ἣ ἡ πρὸ ἐτῶν ἀνευρέθη ἡ περίφημος Ἀφροδίτη, ἀνεσκαφῆ ἐσχάτως ἐν ἀγρῷ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ ἀγάλμα ἀρχαίας τέχνης παριστῶν νεαρὸν πυγμάχον ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἡκρωτηριασμένον δὲ μόνον ἐν τοῖς κάτω τῶν κνημῶν.

Καλλιτεχνικά

Ὁ κ. Γεώργ. Καρβελλᾶς ἀπέστειλεν ἐκ Νικηθούου εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς Ἑταιρίας ὕδρογραφικὴν εἰκόνα τοῦ Κωνσταντινίου Κανάρη, γραφεῖσαν ὑπὸ Ἀγγλοῦ κυβερνήτου πολεμικοῦ πλοίου μετὰ τινὰ ναυμαχίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ἀγγλος πλοίαρχος παρακολουθῶν τὰ ἑλληνικὰ πλοία ἦτο αὐτόπτης μάρτυς. Τὴν εἰκόνα ἔγραψεν εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην προσκαλέσας τὸν Κανάρη εἰς τὸ πλοῖόν του, χαίροντα ἔτι καὶ ὑπερήφανον ἐπὶ τῇ νίκῃ. Ὁ πλοίαρχος τὴν εἰκόνα ἐδώρησεν ἔπειτα εἰς φίλον του Ἀγγλον ἐν Σμόρνῃ, οὗτος δὲ εἰς τὸν πατέρα τοῦ κ. Καρβελλᾶ, οὗτινος ὁ υἱὸς ἐν τῇ φιλοπατρίᾳ αὐτοῦ ἐθεώρησεν ὅτι ἦτο πρέπειον τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ κειμήλιον νὰ κοσμηθῇ τὴν αἴθουσαν τοῦ Μουσείου τῆς Ἱστορικῆς Ἑταιρίας, πρὸς ἣν καὶ ἀπέστειλεν αὐτήν.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος, οὗτινος γνωστός εἶνε ὁ ἐνθουσιώδης θαυμασμὸς πρὸς τὸν Βάγνερ, ἀνέλαβε νὰ καταβάλῃ τὴν δαπάνην πρὸς κατασκευὴν ἀγάλματος τοῦ μεγάλου μουσικοῦ, ἰδρυθησομένου πρὸ τοῦ Βερολιναίου Μελοδράματος.

Θεατρικά

Ἐν τῷ Κομικῷ μελοδράματι τῶν Παρισίων παρεστάθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διὰ πρώτην φοράν τὸ «Ὀνειρον», μελοδράμα ληφθὲν ἐκ τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τοῦ Ζολᾶ. Τὴν μουσικὴν αὐτοῦ ἔγραψε νέος μουσουργὸς ὁ Ἀλφρέδος Βρουνώ.

Μουσικά

Ὁ Ἑλληνικὸς μελοδραματικὸς θίασος ἤρξατο τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ θεατρῷ «Παραδείσῳ» διὰ τοῦ «Κουρέως τῆς Σεβίλλης».

— Ἡ Cavalleria rusticana, τὸ πολὺχροτον μελοδράμα τοῦ Ἰταλοῦ Μασκάνη παρεστάθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐν τῷ θεατρῷ Λέσσιχ τοῦ Βερολίνου.

Βιομηχανία.

Νέα ἐφευρέσεις ἐν διαφόρουσα τοὺς καπνιστάς: ἡ κατασκευὴ φύλλων καπνοῦ ἐκ χάρτου. Τὰ φύλλα ταῦτα κατασκευάζονται ἐκ χάρτου, ἐμβαπτίζομένου εἰς χυμὸν καπνοῦ ὄρθου, ὅστις μεταδίδει εἰς τὸν χάρτην τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὀσμὴν τοῦ καπνοῦ. Συμπίεζεται δ' ἔπειτα ὁ χάρτης καὶ κόπτεται εἰς φύλλα ἔχοντα ἀκριβῶς τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα φύλλων καπνοῦ. Ἡ ἀπομίμησις εἶνε τόσον ἐντελής, ὥστε καὶ οἱ ἐμπειρότατοι καπνισταὶ δύνανται ν' ἀπατηθῶσι καπνίζοντες τοιαῦτα χαρτοσιγάρα.

Νεορολογία

Ἀπέθανε κατ' αὐτὰς ἐν Γαλλίᾳ ὁ συνταγματάρχης Λεμπέλ, ὁ ἐφευρέτης τοῦ φερωνύμου ἐπαναληπτικοῦ ὄπλου, δι' οὗ εἶνε ὀπλισμένος ὁ γαλλικὸς στρατός.